

Nagyszámú érdeklődő előtt mutatta be legújabb regényét **Vida Gábor** író: az *Egy dadogás története* című könyvről a szerző városi könyvtár olvasótermében szerdán este beszélgetett **Dáné Szilárd** magyar szakos tanár-tanfelügyelővel.

Néhol stand up comedy-be illő eszmefuttatásokkal, közönségét szinte állandóan keserédes nevetésre kényszerítve beszélgetett Vida, aki azzal kezdte az estét, hogy a könyv első két oldalát felolvasta – és nem véletlenül, hiszen már az első mondatok nagyon súlyosak, nagyon húsbavágóak. Az író ugyanis családregeényt készült írni, de aztán az ő története lett belőle – családja története tulajdonképpen Erdély története, s habár az elmúlt évszázadban született több olyan regény, ami „nagybetűs Erdély-regénynek” mondható, ennyire személyes és őszinte talán még soha. Vida könyvében ugyanis **megszokott erdélyi tabukat döntöget, nem kímélve sem a családját, sem a körülményeket, sem a túlmitizált történelmünket.**

„Mert írsz ilyen nehéz könyvet?”

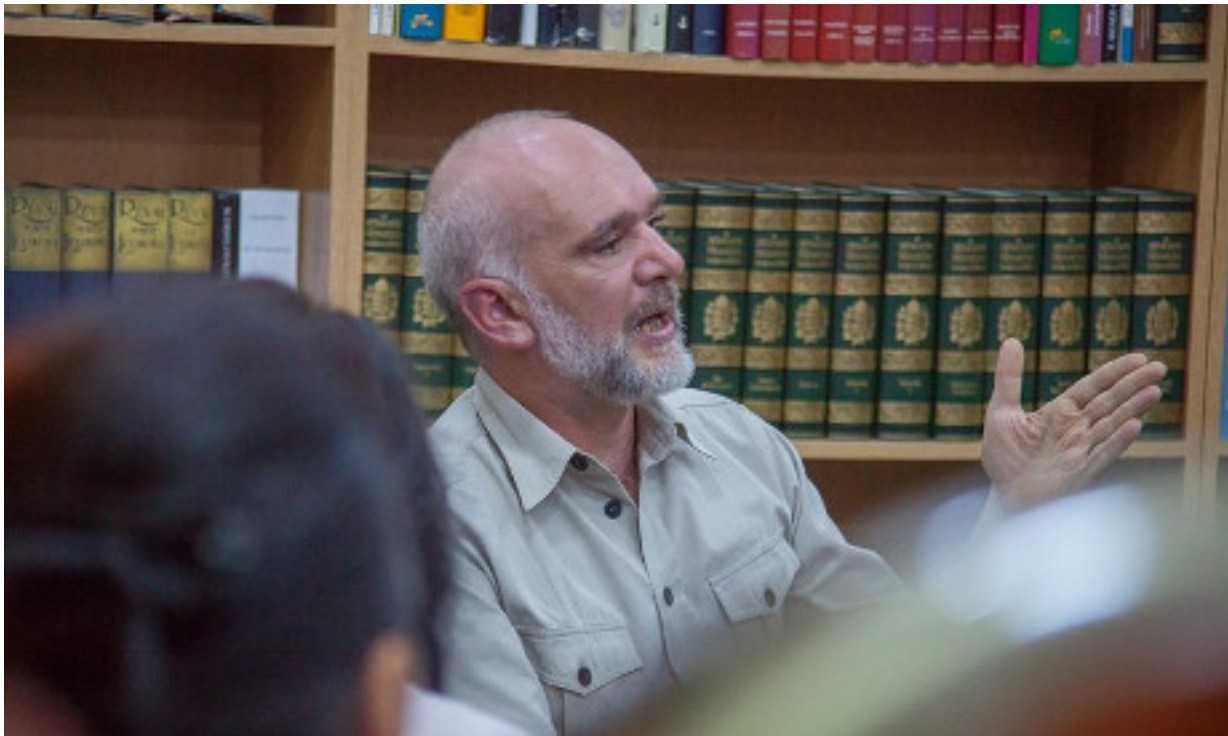
– kérdezte tőle valaki nemrég, hiszen a kötet elég vaskos, s belőle harminc darab biztosan nehezzé tesz egy hátizsákot. A mintegy másfélórányi beszélgetésben röpködtek a jobbnál jobb poénok, beszólások, váltakozva a súlyos megállapításokkal. Szabadosan, viccesen, groteszken, (ön)ironikusan beszélt különböző témákról és nem csak azokról, amelyeket a regényben is megírt – persze azokról is, hiszen nem lehet elmenni nagyon sok dolog mellett.

„Én azt hittem, hogy a székelyek baptisták” – utalt vissza anyai nagyszüleire, akik Baróton éltek, s gyerekkorában ott töltötte a vakációkat az Arad megyei Kisjenőn felnövő Vida Gábor, aki apai ágról ahhoz a vidékhez kapcsolódik. „Apám református teológiát végzett, anyám baptista székely családból származik, a református templomba jártunk, de az anyuka hozta karácsonykor az ajándékot, nem a Jézuska, mint a szomszédban. Hogy is vagyunk ezzel az identitással..?” – tette fel a kérdést. **Kisjenőn a baróti tájszólását nevelték, Baróton az alföldit – így, ebben a kettősségben nőtt fel.**

Dadogás, szorongás, alkoholizmus

Vida nagyon sok gyermekkori elfojtásról is beszélt – kendőzetlenül beszélt a dadogásáról (ezt egy picit ma is észre lehet venni néha, amikor hosszasan beszél valamiről), illetve a családjában történt negatív dolgokról, alkoholizmusról, megfelelési kényszerről. „Attól, hogy történt valami rettenetes dolog és attól, hogy nem beszéltünk róla, az még ott van a lelkünkben, az emberi viszonyainkban. Akkor is része vagy egy történetnek, ha nem tudsz róla. Szívsz,

ahogy mondja a magyar" – mondta Vida.

„Azt, hogy volt egy nehéz alkoholos periódusom és én arról így nem beszélek? Hát mindenki tudja, aki ismer engem! Most úgy tegyük, mintha ez nem lett volna? Akkor ugyanazt folytatjuk" – válaszolta többek között ezt is arra a kérdésre, amikor (a könyvet már olvasó) Dáné Szilárd az önfeltárlkozást firtatta. És Vida azt a tanulságot is leszűrte, hogy **nem akart megbántani senkit ezzel a könyvvel a saját környezetében és a családjában, de úgy érzi, hogy ezáltal kapta vissza azokat az embereket.**

A dadogását hatalmas erőfeszítésekkel küzdötte le (felolvasott egy részt is a könyvből, amiben utánozta Ceausescu beszédritmusát, ami szintén a dadogás leküzdése miatt volt), ezt a könyvet pedig hat hónap alatt írta, a történet a gyerekkorától a katonaságig tart. De egy olvasói felvetésre nem zárta ki, hogy lesz folytatása.

A találkozó végén az író dedikálta a könyveit, az Árnika könyvesbolt jóvoltából a legújabb regény mellett meg lehetett venni az [Ahol az ő lelke](#) című Vida-regényt és *A kétely meg a hiába* című

novelláskötetét is.